

Въ четвъртакъ работиха зидаритѣ цѣлъ день, и си свършиха работата въ петъкъ подиръ-обѣдъ. На сѣщій день, вечерътъ, когато горѣ на дворѣтъ мислѣхъ за послѣднитѣ пригатвяния, за които трѣбваше да се погрижимъ, зачухъ отъ-веднажъ че ме викатъ ягката. Азъ се завтекохъ долу въ „коушѣтъ“ и се научихъ че Славейкова току-що го извели отъ тъмницата, та го пуснали свободенъ. Като ми се разигра сърцето отъ това весело извѣстие, рекохъ азъ съ важенъ, загадоченъ гласъ на стоящитѣ около-ми българи: „Той днесъ се освободи, пъкъ азъ, ако помогне Господъ, утрѣ!“ Слава Богу че нѣмахъ около-си хора, каквото Костаки-ефенди, и не се страхувахъ, че можѣше скѣпо да платя таквото си непредпазване.

На вторий день, въ сѣбота, повикахъ горѣ, при вратата, двамина отъ нашитѣ българи въ „тереханата“ и имъ казахъ на кратко:

— Донесѣте ми, кой каквото най-здро̀во съчево има.

Тѣ разумѣха работата, и безъ да питатъ по-вече обърнаха се и отидоха.

Подиръ-малко донесе ми единъ облиятъ си ножъ, съ който стържѣше налѣми, — а другиятъ ми донесе единъ дългъ и тежакъ гвоздей, който кѣто святиня го криели въ „тереханата“, за въ такъвъ случай да свърши работа. Азъ го хванахъ и притиснахъ на устата си като прожмлахъ: „ти мой избавителю!“

Слѣдъ това, отъ Ерменѣца — бакалинъ, който въ дюкенчето си край вратата продаваше разни нѣща, накупихме си свѣщи, воцени запалки, тютюнь и други работи, що ни бѣха потрѣбни.

ване ме сполѣтъ, когато, прѣзъ лѣтото на слѣдующата 1876 г., въ тъмниятъ дворъ на „Габровскитъ хотелъ“ въ Букурешъ, въскрѣсна една нощъ предъ мене, сѣщій ми другаръ, Ганьо, кѣто волентиринъ, изъ-срѣдъ една тѣлна млади хѣшове, които отиваха за въ българскитѣ чети въ Сърбия! . . . Разказаното не се отнасяло до него, но до друго едно наше македонче.